

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XI. De alio principali fructu, ex sancta communione nobis colligendo,
qui est nos Deo unire, & in Christum transformare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

satione expectata filium arripuerit & in vitri fornacem precipitarit, quæ incensa erat, & ostium occluserit. Mater filium abesse videns, & non venire, aliquo tempore elapso in ciuitatem illum quaesitum abiit magno cum animi dolore & sollicitudine. Verum illo, nec eius quidem signo, inuento, domus tristis redit, post tres dies cum prope fornacem esset, & lachrymas & gemitus refricaret, & capillos euelleret, cepit filium nomine suo vocare. Quod ille audiens & matris vocem agnoscens intus in fornace, in qua erat, respondit. Quo illa audito fornacis ostio effracto videt filium in ignis medio tam sanum & integrum, vt nec capillum quidem capitis ignis attigisset. Exit puer, & querit illa, quis illum seruasset? respondet Dominam quandam purpura indutam sapius eo venisse, & aqua, quam effundebat ignem extinxisse, præterea cibum attulisse, quoties eo indigeret. Venit miraculum hoc ad Iustiniani Imperatoris aures, & iussit matrem & filium baptizari, qui Christo nomina dederant: patrem vero, qui se conuertere nolebat, iussit in arborem suffigi, & suspendio enecare. Quod sanctissimum hoc Sacramentum in huius pueri corpore, qui illud receperat, effecit, illum in ignis medio ab omni læsione conseruando, idem & spiritualiter operatur in eorum mentibus, qui illud digne sumunt, illos in medio ignis tentationum defendendo & sine læsione aliqua conseruando.

CAPVT XI.

De alio principali fructu, ex sancta Communione nobis colligendo, qui est nos Deo vnire, & in Christum transformare.

VNum præcipuorum effectuum & finium, ad quos Christus Seruator no-

ster diuinum hoc Sacramentum instituit, dicunt Sancti esse, vt nos sibi vniret, incorporaret, & vnum quid secum efficeret. Vt enim dum diuinum hoc Sacramentum verborum consecrationis virtute consecratur, id quod panis erat, in Christi substantiam conuertitur, eodẽ modo huius Communionis virtute, qui homo erat miro quodam modo spiritualiter in Deum mutatur. Idq; illud ipsum est, quod Christus in Euangelio dicit: *Caro mea vere est cibus, & sanguis meus vere est potus. Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo.* Sic vt cibus caloris naturalis virtute in substantiam comedentis conuertitur, & idem cum eo fit, eodem modo & qui hunc Angelorum panem comedit, se Christo vnire, iungit, & vnum quid cura illo efficitur, non Christo se conuertente in id, quod nutritur, sed eum, qui illum recipit in se vertendo & transformando, vt idem Dominus S. Aug. aiebat: *Cibus sum grandium, cresce & manducabis me, nec tu me mutabis in te, sicut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me.* Hinc S. A. quæst. 1. Thom. ait huius Sacramenti proprium effectum esse, hominem in Deum transformare, & ei similem reddere. Si enim ignis, eo quod tam nobile elementum sit, in se omnia, quæ ei applicantur, conuertit, ante consumendo, quicquid ei contrarium est, & suam ei post formam & perfectionem communendo, quanto magis infinite illa bonitatis & nobilitatis abyssus consumet, quicquid mal. in anima nostra inueniet, & si eam similem reddet.

Sed posthabita reali & vera Christi vnione cum eo, qui eum recipit, quam his verbis declarat: *In me manet, & ego in eo,* quamque sancti similitudinibus quibusdam propriis declarant, descendendum magis specialiter ad praxim, & fructum, qui nobis ex sancta hac Communione colligendus est, qui est nos spiritualiter cum Christo vnire, & in eum nos mutare & transformare. Hoc est, vt nos, quo ad vitam & mores, similes reddamus, humiles vt Christus, patientes vt Christus obediētes vt Christus, castos & pauperes vt Christus. Idq;

est, quod S. Apostolus Paulus aliis verbis significat: *Induimini Dominum Iesum Christum. Et induite nouum hominem.* In consecratione, manentibus accidentibus, panis substantia in Christi corpus conuertitur, in Communionem contra fit, nam hominis substantia manet, & accidentia mutantur, homo enim, qui superbus erat, humilis fit, qui incontinentis, castus: qui iracundus, patiens: hocque modo in Christum transformatur.

S. Cyprianus in verba illa Regii Prophetæ. *Et calix meus inebrians quam praclarus est,* quæ de hoc sacramento intel igit, ait, ut ebrietas hominem sui impotentem & alium à se reddit, eodem modo & diuinum hoc sacramentum aliquem sui impotentem aliumque à se facit, & obliuionem mundatorum inducit, & efficit ut tota eius cõterfatio in calis sit. Quam mutati fuerunt discipuli in Emaus euntes hoc diuino sacramento accepto? *Cognouerunt eum in fractione panis,* ex dubitantibus fideles, ex timidis fortes facti sunt. Eodem modo & nos a Communionem mutatos redire & in alios homines versos conuenit. *Mutaberis in virum alium. In virum perfectum.* Idem & S. Basiliius inquit, & ad id confirmandum allegat illud S. Pauli: *ut & qui uiuunt, iam non sibi uiuant, sed eis, qui pro ipso mortuus est, & resurrexit.*

In sancta quædam quid huic proposito apprimi conueniens, & valde spirituale. Agit de conditionibus & signis, quibus perspicitur, num anima in Deum transformata sit, & dicit unum eorum esse, dum homo desiderat contemni, abiici & ab omnibus dedecore affici, & omnes vult credere, se dedecore dignum esse, & ut nullus ei condoceat, & in nullius creaturæ corde, nisi Dei solius viuere vult. Et non solum non vult aliquo modo reputari aliquid esse, sed magno honori ducit sibi ab omnibus contemni, ut sic se Christo Domino nostro conformet. Et cum S. Paulo dicit: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi.*

S. Ioannes Chrysostomus exponens, quid obligationis contrahamus, postquã

tantum sacramentum sumpsimus, dicit: *Cum nos ab ira corripimus, vel ab alio vitio, cogitemus, quibus facti sumus digni, & sit irrationabilium nobis motuum correctio talis cogitatio.* Decet linguam, quæ Christum tetigit, sanctificatam esse, nec ociosa effatire, nec se postea profanare. Non decet in pectus & animum, qui Deum sumpsit, & fuit theca & reliquarium huius sanctissimi sacramenti, steruus & sordes vanorum desideriorum conici, utque aliud, præter Deum, tractet & cogitet. Erit quis odor ferum quid, & toto die suauem illud odorem exhalat. Odoriferum hunc cibum comedisti, qui omnem cælestem virtutem & Deitatem redolet, quem te odorem exhalare fas est? De S. quadam virgine legitur, quæ dicit: *Dum communico, toto illo die maiori diligentia cor custodio, in eo Deum imaginans, quasi domi suæ quiescentem.* Quare omnem, quam poteris, sanabat modestiam, tam loquendo, videndo & eundo, quam omni exteriori conuersatione, ut ille, qui digitum labiis imponit, silentium petens, & ne tumultus vel murmur fiat, ne is, qui dormit, excitetur.

CAPVT XII.

De alio principali fructu ex sancta Communionem colligendo, qui est nos integre Deo offerre, & in eius manus resignare. Et de preparatione & gratiarum actione, quæ hic nobis facienda est.

PRÆCIPVVM, quod nobis ex sancta Communionem colligendum, est nos resignare & conferre integre in Dei manus, ut particula luti in manum figuli, ut de nobis faciat, quod lubet, & ut lubet, & quando lubet, & quomodo lubet, sine aliqua exceptione vel reseruacione. Filius Dei se integre in sacrificium Deo Patri in